

“Mijn roots liggen in Indonesië. Mijn vader is Moluks, mijn moeder Indisch. Zij zijn als kind met hun families in de jaren '50 en '60 Indonesië ontvlucht en naar Nederland gekomen. Die geschiedenis, de Molukse en Indische cultuur zijn altijd tastbaar geweest in mijn opvoeding, maar ook nu nog. Ik ga nog geregeld naar Indonesië, mede omdat mijn man er geboren is.

Toch komt dit muziekdoosje daar niet vandaan. Jaren geleden woonden mijn man en ik in een bovenwoning in Amsterdam. In de overige appartementen woonden vooral ouderen. Er was altijd contact met de medebewoners. We groetten elkaar en wij kwamen af en toe bij hen over de vloer om te helpen. Alleen met onze Hongaarse bovenbuurman bleef het contact bij vriendelijk groeten op straat of in het trappenhuis. Hij was erg op zichzelf. Maar toen zijn vrouw overleed en wij naar de begrafenis waren geweest, ontstond er meer contact. Hij waardeerde onze aanwezigheid en wij nodigden hem uit op kraamvisite na de geboorte van onze oudste zoon. Hij kwam echter niet op het afgesproken tijdstip, maar bracht 's avonds wel een cadeautje. Omdat hij ons niet thuis trof liet hij het voor de deur staan. Hierop zetten wij beschuit met muisjes en een stukje spekkoek in een bakje voor zijn deur. Na verloop van tijd kwamen we ook bij hem binnen. Daar glunderde hij als hij het over zijn kleindochter had en liet hij trots de uurwerkjes zien die hij, als hobby, repareerde.

De Koninginnedag voor onze verhuizing naar Amersfoort kwamen wij op straat de buurman tegen die zijn vondst van de vrijmarkt liet zien: een klein doosje bewerkt met mozaïek.

“'s Morgens vroeg vind je de mooiste dingen,” riep hij nog.

Een paar weken daarna verhuisden we. Tot mijn verrassing had de buurman weer een cadeautje voor ons: het doosje van de vrijmarkt. Hij had het omgebouwd tot een muziekdoosje. Er zat een muziekmechaniekje in en hij had er pootjes onder gemaakt. Prachtig! Hij heeft er met veel aandacht aan gewerkt. Het is zo minuscuul, het past allemaal precies!

Ik vind het nog steeds heel bijzonder dat wij dit van hem kregen! Wij waren ‘maar’ de burens en toch kregen wij zo’n speciaal cadeau. Laatst ben ik met de kinderen langs ons oude huis in Amsterdam gereden, we zijn even uitgestapt. Helaas prijkt Sandors naambordje niet meer bij de brievenbus.”

Sharon is moeder van twee zoons, communicatieadviseur en organiseert als vrijwilliger voor Stichting Pelita een Indische Eettafel in Amersfoort voor senioren uit voormalig Nederlands-Indië. Meer informatie: www.pelita.nl

“Wij waren ‘maar’
burens en toch
kregen we zo’n
bijzonder cadeau.”

